

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1699

Decas II. Ab anno 410. ad 420.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64743](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64743)

iterum hostili ferociâ eam depopulatus est, & inde abductam Gallam Placidiam ad forum Cornelii, seu Imolam duxit uxorem.

Honorius quanquam obrutus undique tyrannis, res tamen Ecclesiæ sollicitè curat, & collationem Carthagine habitantium Catholicorum cum Donatistis plurimum promovet, unde specialibus etiam beneficiis à cælo donatus, Operâ Constantii & Wiphilæ præstantissimorum Ducum suorum ab omnibus tyrannis triumphat.

Concilio porrò acta memorant ex parte Catholicorum totius Africæ Episcopos convenisse ducentos octoginta sex, cum ferme centum viginti in suis ecclesiis senectute & morbis præpediti remansissent, essentque eo tempore sexaginta sedes Episcopales suis pastoribus orbatæ, ex parte verò Donatistarum centum quinquaginta novem: & Donatistæ quidem per tractorias sive publicas vecturas undequaque in unam pompam congregati Carthaginem ingressi, specioso & composito ad ostentationem agmine, omnium oculos in se converterunt. Cum econtra Catholici ad ostentationis vanitatem evitandam seorsim singuli appulissent: disputatum est per plures dies acerrimè, & ut refert S. Augusti-

gusti-

gustinus plurimi Donatistarum luce veritatis convicti resipuerunt, aliis in hæresibus sua & arrogancia inveteratis perseverantibus.

Synesius Episcopus Ptolemaides hoc eodem anno in Pentapoli synodum coëgit, adversus Andronicum Præfectum violentorem Asyli ecclesiastici, qui dicere ausus fuerat, *quod nullus Andronici manus effugeret, etiamsi ipsius Christi pedes teneret.* Hominem hunc blasphemum separavit Synesius, & synodus universa à communione egregio ecclesiasticæ fortitudinis atque vigoris monumento. Quo Anathemate exterritus Andronicus tandem resipuit, & inter lapsos tam insignem pænitentiam peregit, ut Ecclesiæ reconciliari promereretur.

Dignissima memoratu historia illa est, quam de Synesio hoc anno Baronius scribit in annalibus. Habuit Synesius amicum Evagrium nomine, Philosophum ethnicum, quem cum Synesius ad Christum convertere conaretur excipiebat ille de multis dogmatibus Christianorum creditu difficillimis, atque inter alia de centuplo reddendo post hanc vitam pro elemosynis, inter pauperes in Christi nomine dispersis. Sed cum etiam quoad hoc

E va-

Evagrio satisfecisset Synesius, manus tandem dedit, & factus Christianus largitus est ei tria auri centenaria in pauperes eroganda eâ conditione, ut Synesius ipsi cautionem manu propriâ scriberet, quòd Christus illud aurum in altero sæculo esset redditurus. Factum id est, & post aliquot annos Philosophus moriens præcepit filiis suis, ut unâ secum illam cautionem sepe-
 lissent. Tertia post die Synesio ipse apparuit, jussitque recipere Chirographum suum, quòd a Christo abunde ipsi satisfactum esset, cùmque Synesius aperto sepulchro Chirographum reciperet, reperit in eo confessionem accepti debiti recenti manu Evagrii exaratam his verbis. *Ego Evagrius Philosophus tibi Sanctissimo Domino Synesio salutem. Accepi debitum in his litteris manu tuâ conscriptum, & satisfactum mihi est: Simplicius nullum contra te habeo jus, propter aurum, quod dedi tibi, & per te Christo Deo, & Salvatori nostro.* Baronius.

✽(412.)✽ Hæresis Pelagii à Cœlestico Carthagine propugnatur, sed mox opprimitur à Paulino, atque à Concilio Ecclesiastico unâ cum auctore, tum ibi tum Romæ, damnatur. Quanquam aliàs in Joviniano, à quo venenum Pelagius hausit, damnata jam fuerit.

Donna-

Donatistas aliosq; hæreticos, quos Honorius Imperator ferro, exiliis, & mulctis persequitur, S. Augustinus calamo & scriptis exagitat.

Theophilus Alexandrinus Episcopus migrat ex hac vita: de cuius obitu refert S. Joannes Damascenus ex Isidoro Diacono, quòd cum nunquam S. Joannis Chrysostomi nomen passus esset recitari in Ecclesia, propterea animam agere non potuerit, donec allatam imaginem S. Chrysostomi veneratus esset: quâ resipiscentia & detestatione erroris sui moriens expiavit, quod vivus pertinax deliquit, & magnâ æstimatione tituloq; Sanctitatis expiavit. Præmonitis prius Presbyteris, ejusdem ecclesiæ, & nominatim Cyrillo, qui ei in Episcopatu successus fuit, ut in Diptycha sive albû Sacrum sancti hujus nomen reponeret, cui ipse pertinaciter & injustè obstatus esset. Quod & alia apparitione cœlitus S. Cyrillo postmodum factâ adimpletum est.

✠(413.)✠ Heraclianus in Africa nimium potens homo crudelis, & jam pridem si minus nomine, re ipsa tamen tyrannus, nunc manifestam tyrannidem arripuit & cum classe trium millium & Septingentarum navium Romam appulit, sed littore egres-

egressus, occurſu Comit̃s Marini territus
& in fugam verſus, unâ tantùm navi ar-
reptâ Carthaginem rediit, ubi militari
manu interfectus eſt. Fuiſſet Marinus in-
ſigni triumpho Romæ decoratus, niſi cum
exercitu ſuo traiciens in Africam ad Per-
duelles domandos Marcellinum virum e-
ruditione & pietate inſignem à Donatiſtis
per calumniam inſimulatum occidi juſſiſ-
ſet: ob quam cauſam non ſolùm triumpho
privatus, ſed etiam Roman, ex Africa re-
vocatus & tanquam privatus, vel ad pœ-
nam vel ad pœnitentiam dimiſſus: Marcel-
linus autem in tabulas Eccleſiaſticas relatus
Martyribus annumeratus eſt.

✱(414.)✱ Attalus à Gothiſ, qui eum
Imperatorem per tyrannidem fecerant,
derelictus, in mari captus eſt, & Duci Con-
ſtantio vivus traditus, poſtquam ab Hono-
rio in triumpho ductus eſſet, Lipparæ,
truncatâ priùs manu, vivere jubetur. Dig-
nus ſanè fuiſſet tyrannus iſte non manu
tantùm ſed omnibus corporis membris
mutilari; ſed Honorio ſufficiebat de Go-
thiſ, de gentilibus quorum ſuperſtitionem
Attalus promovebat, & de Arianiſ, quo-
rum hæreſin profitebatur, inò etiam de
Diis, qui vaniſ reſponſiſ vanos homines
inflammabant, victo & capto Attalo, tri-
umphâſſe.

P

Ho-

Honorius Imperator per Dulcitium tribunum Donatistas iterum exagitat: quos inter aliqui, ut martyrum honoribus a suis afficerentur, spontaneâ morte se ipsos potius perimere maluerunt, quam ab Ecclesiis suis in exilium, prout jubebantur emigrare, qua in re quid sibi agendum esset Dulcitiis Augustinum tunc consuluit, & responsum obtinuit, melius esse paucos quosdam suis ignibus in quos se præcipitabant infani, aut suis manibus perire, quam si universi sempiternis gehennæ ignibus arderent.

S. Augustinus Origenis, & Priscillianæ hæresin per duos (Avitos, alterum Hierosolymâ, alterum Româ in Hispanias vienientem) ibidem sparsam, fortissimis disputationibus & scriptis persequitur; negat tamen ullo in casu mentiri licere, quod tum quidam fieri posse putabant, qui ut Priscillianistas explorarent, se quoque eadem dogmata profiteri imprudenter simulabant.

HÆRESIS AVITI ORIGENIS, ET AVITI VICTORINI DISCIPULI.

*I*nter alios errores Origenis & Priscillianis, eo quoque delirare fecerunt populos, ut crederent damnatos aliquando ex inferno liberandos & salvandos, quin & ipsum diabolum resisterent.

tuendum. Qui error non eodem modo ab omnibus afferebatur: alii enim credebant omnes omnino salvandos, alii tantum Christi baptis- mate ablutos, qui participes facti essent corporis ejus in quacunque heresi vel impietate vixissent: alii non omnes baptizatos, sed tantum Catholico- cos, quantumvis male viventes, alii denique omnes, præter illos, qui pro peccatis suis eleemo- synas facere negligenterent. Adeò ut qui face- rent, quamvis inter ipsas eleemosynas suas ne- farie ac nequiter viverent, salvandi essent post aliquam purgationem.

*(415.) S. Stephanus Proto-Mar- tyr in miraculis redivivus apparuit, cum ejus venerandæ reliquiæ una cum Gama- lielis & Nicodemi, de quibus in Evange- lio & actis Apostolorum, atque Abibi ejus- dem Gamalielis filii, corporibus, divinitus in somno ab ipso Gamaliele S. Luciano Presbytero in territorio Hierosolymorum, revelatæ sunt, à quo admonitus Joannes Episcopus Hierosolymitanus corpus S. Stephani ex Ecclesia Caphargamata, ubi primo condita fuerunt, magnâ pompâ Hierosolymam transtulit. Variis mira- culis inventionem hanc exornantibus.

S. Augustinus consulit S. Hieronymum, quid sentiendum sit de origine animarum, quas Origenes docuit in cœlo peccasse &

in pœnam detineri corporibus tanquam carceribus. Responsum autem ab Hieronymo aliud non retulit, quam impedito sibi aliis rebus in hanc tam difficilem questionem enodandam incumbere non licere, unde etiam S. Augustinus verecundiam tanti, doctoris ex humilitate respondere recusantis verecundiâ compensavit, & vivente S. Hieronymo nihil de quæstione tam difficili tantique momenti scribere voluit, sicut etiam Gregorius Theologus, cum impares huic difficultati enodandæ humanas vires esse asseveraret, animarum creatori Deo rem integram commisit. In sententiam porrò, quam tenet de facto ecclesia, animas recens à Deo creari & corporibus infundi, fuit propensior tunc temporis S. Hieronymus, quod ipse in Epistola ad S. Marcellinum professus est: & S. Augustinus postmodum fortissimè propugnavit quatuor ea de re libris conscriptis.

Judæi multos Christianos Alexandriae interemerunt, noctu, vulgato rumore, injectas esse faces ecclesiæ, quas dum extinguere parabant Christiani, à Judæis jugulati sunt, quare Cyrillus omnes Judæos urbe expulit, quam à temporibus Alexandri Magni jam incolebant. Unde exortum

tum quoque tumultuosum diffidium Orestem inter urbis præfectum & Cyrillum, ita ut plurimi Nitriæ Monachi pro Cyrillo dimicaturi Alexandriam advolarent, qui Parabolani commixti (erant autem Parabolani; vel Paraboles Clericorum quædam species infirmis & peste afflatis inservientium) audaci quodam facinore Orestem contumeliosè tractârunt, & vulnerârunt; Populus igitur pro præfecto urbis exurgens monachos repulit, & cum dissensiones inter Cyrillum & Orestem fovere crederetur Hypatia Theonis Philosophi filia, virgo doctissima omnium tunc temporis Philosophorum & castissima, quam Synesius in suis Epistolis Dominam & magistram nuncupat, membratim ab Alexandrinis discerpta est, & fœderis inter utrumque initi miserabilis victima extitit.

Sed & alio quodam immuni facinore causam suam pessimam Judæi tunc temporis fecerunt: in loco enim Inmestar Chalcidem inter & Antiochiam puerum Christianum Cruci alligârunt, & in sublime suspensum verberibus, ad mortem usque cruciârunt: quo scelere commotus Theodosius jussit Judæis omnes præfecturas (quibus fungebantur tunc temporis inter

Christianos) abrogari, aliasque poenas infligi, quod ipsum paulò post in Occidente Honorius sancivit. Quòd enim Christiani Principes de perfido hominum genere curassent bene mereri, fecit eosdem facti efferi, ut tam nefanda patrare auderent.

Pucheria Soror Theodosii sexdecim annorum Virgo prudentissima & piissima ab eodem in Imperii consortium adlecta declaratur, Antiocho ab Isdegerde Perfarum Rege, qui ad instituendum Theodosium missus erat, revocato & in ordinem redacto.

Hoc tempore inventum est corpus S. Zachariæ in territorio Eleutheropolis Palaestinae, revelatione de eo facta ab ipso sancto Propheta, seruo cuidam nomine Calimero, Praefecto villæ Cophar, in qua ipse conditus erat, qui etiam integer omnino & prorsus incorruptus inventus est.

(416.) Orosius Hispanus Presbyter reliquias S. Stephani transfert in Hispaniam: cumque navigio in Insula Minorica è Balearibus unâ appulisset, partem ibi Reliquiarum reliquit, quarum virtute præter alia insignia miracula, factum est, ut spatio unius septimanæ quingenti & quadraginta Judæi ad fidem Christianam conversi sint: quod Severus Episcopus mex
lit.

litteris circularibus notum fecit Ecclesiis, ut perspicerent omnes Hagiomachi, quam Deus mirabilis in sanctis suis, qui aridis ossibus & pulveri hominis Christiani tantam vim indidit, ut cælica quadam potentiâ corda lapidea durissimæ gentis emolliret, & ad Deum converteret.

Hoc anno duo Concilia habita sunt, Carthaginense sub Aurelio Africae, & Milevitanum sub Sylvano Numidiæ præsulibus, in utroque damnatus est Pelagius, & data ad Innocentium litteræ ut, eam hæresin conficeret. In Synodo autem Milevitanâ data est cura Augustino, ad hanc hæresin exagitandam, quod & cumulatè præstitit.

Distinctio circa hoc tempus usurari cœpit, inter nomen Domini & Domni, ita ut nomen Domni tantum ecclesiæ primatibus & Præsulibus attribueretur, nomen autem Domini in ecclesia ad Deum supremo cultu adorandum adhiberetur.

✽(417.)✽ Innocentius moritur & Zosimus Papa creatur.

Factum est hoc anno, ut pascha per supputationis errorem legitimo tempore non celebraretur in ecclesia, quem errorem, ut scribit Paschasius Episcopus, Deus manifesto miraculo ostendit, & fideles admonuit,

nuit, cū in ecclesia quadam baptisterium nocte paschali ex se per miraculum aqua repleri solitum, hoc anno, die quo perperam pascha celebrabatur nempe octavo Kalendas Aprilis, nullā aquā imple-retur; die verò, quo secundū ordinarium & rectum computum pascha celebrandum erat, videlicet decimo Kalendas Maij fons sacer secundū consuetudinem, aquam baptizandis Catechumenis sufficientem virtute quadam divinā stagnaverit. De eiusmodi fontibus baptismalibus per miraculum die paschatis repleti solitis tum in Oriente tum in Occidente memorant etiam Cassiodorus, & Gregorius Turonensis, quibus videlicet Deus tum ipsi baptifino, tum Cæremoniis in baptismali fonte benedicendo adhiberi in ecclesia consuetis, reverentiam conciliare voluit.

✱(418.)✱ Æstuaverunt hoc anno sancto Zelo adversus Pelagium & Cœlestium, eorumq; affeclas, & impia dogmata tum Concilia PP. tum præcipuè S. Augustinus: sed & fraudibus, hæreticis consuetis, usi ambo Zosimum egregiè deceperunt. Cœlestius enim Romam profectus Pontifici libellum obtulit tanto artificio contextum, ut ex eo purissimus, omnique

ex parte Catholicus appareret, Pelagius quoque litteras ad eundem misit tam dolosâ hypocrisi dulcoratas ut cum Pontifex tanquam Catholicum, datâ ad Patres Africanos Epistolâ, reciperet; Herotem verò & Lazarum Episcopos Gallos & accusatores Pelagii, calumniatores declararet: deprehendit tamen postmodum Zosimus quantopere iudices ab æquilibrio justitiæ deflectant, si parte non utrâque auditâ præcipitem sententiam, pronuncient. Quare iudicium, quod tulit, revocavit, & saniore emendavit, Pelagium & Cœlestium omni pietatis larvâ penitus abstractâ, coram universali Ecclesia damnando, & Catholicâ communione extirpando.

Honorius Imperator exagitat Judæos, Synagogis incensis, & exauctorationibus eorum, qui honoribus & magistratibus fungebantur, bonorum expoliationibus & similibus vexationibus, cogitans eos hęc modo, exemplo Minoricensium Judæorum virtute SS. Reliquiarum Protomartyris Stephani converforum, ad fidem compellere: sed cum obstinaciores invenirentur, cessatum est tandem ab his mediis violentis, & post quatuor annorum gravissimam exagitationem, id tantum Impe-

ratoriis edictis mandatum est, ut Synagoga erecta non quidem amplius incenderentur, sed nec novae posthac erigerentur.

Diem obit Zosimus, cui successor datus est Bonifacius Presbyter: sed orto mox schismate pars minor & deterior huic opposuit Eulalium Archidiaconum, fretum Symmachi auctoritate, cujus potentia tunc plus nocuit Ecclesiae quam schisma.

Placidius Valentinianus, vulgò Junior dictus, nascitur Ravennae Patre Constantio Caesare, & Matre Placidia, honestissimi matrimonii dignissimus fructus.

✽(419.)✽ Eulalius Pseudo-Pontifex potentia Symmachi urbis praefecti roboratus & insolens factus Bonifacium persequitur, & Honorium suis machinis fraudulentis inducit, ut Bonifacio, si non iniquus non satis tamen aequus videretur. Verum triumpho tandem virtus Bonifacii emittit, & rem ecclesiae simul erexit, postposita & domita, Eulalii insolentia. Cum enim Honorius utrumque Ravennam advocasset, atque interim Adulceum Episcopum Spoletinum Romae in Paschate Sacra facere, & Synodum congregare jussisset, prohibitis severè contendentibus ambo- bus ad urbem accedere, posthabitâ pro-
hibi-

hibitione Eulalius clam in urbem irrepfit, ideoque faceffere juffus eft, & caufa Bonifacio adjudicata. Decretum postmodum eft ab Honorio, postulante eodem Bonifacio, ut fi post hujus mortem duo eligerentur, neuter Epifcopus effet. Illyricus quidem cum fuis congerronibus nugatur, Eulalium verè Pontificem, Bonifacium autem intrufum fuiffe; fed homini hæretico, faventi Schismatico, fides danda non eft.

Hoc anno multæ urbes in Palæftina terræ motibus conciderunt, & Chriftus Dominus fupra montem Oliveti fe palam videndum præbuit in nube, cujus afpectu multi gentiles facris aquis tingi voluerunt, quorum in candidis veftibus crux refulfit, Ducis teflera, cujus militiam & fidem fequebantur. Hujus rei occasione fparferunt multi diem ultimum judicii extremi imminere, de quo Zacharias prædixerit *venturum eum fuper montem fandum*, & Hefychius ad Sanctum Auguftinum fcripfit de noviffima die, cujus figna jam viderentur. Quem Auguftinus ideo redarguit & demonftravit diem hunc nondum prædici poffe, populis adhuc innumeris existentibus, qui verbum Dei nondum accepiffent.

HÆRESIS VITALIS PELAGIANI.

AB ipso Pelagii nomine Vitalis se abhorre-
simulabat, ex ejus tamen doctrina dogma
impietatis plenissimum hauriebat: videlicet non
esse fundendas ad Deum preces, pro idololatriis,
aliisque rebus fide orbatis, ut ad fidem veniant.
Sed satis esse, si doctrinae veritas proponatur:
credere autem vel non credere à libero illorum
pendere arbitrio, non autem à gratia Dei pro-
veniente.

HÆRESIS VINCENTII VICTORIS
ROGATISTÆ.

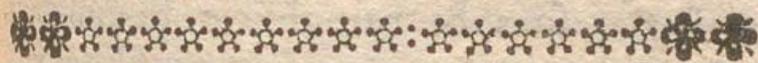
Scripsit de origine animæ contra S. Augusti-
num, ut suaderet animam non ex nihilo, sed
ex Dei substantia conditam esse. Contra quem
vice versâ scripsit S. Augustinus, & quidem eâ,
ob juveniles ejus annos, suavitate ac prudentiâ,
ut se à S. Augustino devictum ingenuè confessus
sit, & emendârit.

✱(420.)✱ Constantius ab Honorio in
Imperii consortium adsciscitur, sed prin-
cipatum tantum degustavit.

Perfæ persecutionem crudelem conci-
tant adversus Christianos, causam ad hos
motus Audâ Episcopo præbente, qui Py-
reum (templum id erat in quo Ignis Per-
sorum Deus colebatur) demolitus est, nec
illud reædificare voluit, quanquam moni-
tus à Rege. Quapropter tum ipse neci-
tra-

traditus est, tum omnes ecclesie Christianorum diruta & crudelissima in omnes Christianos persecutio desæviit, tantam scilicet Audæ zelus importunus tempestatem commovere potuit, quæ multorum sanguine placari non potuit: hinc tametsi laudabiliter fecerit Audas templum demolitum non resuscitando, quia ejusdem impietatis est adorare idola, & templa idolis erigere, minimè tamen probat Theodoretus, quod templum cum tanto periculo & damno ecclesie destruxerit.

S. Hieronymus Catholicorum magister & lumen mundi anno ætatis suæ 91. ut aliqui scribunt, diem suum obiit, cujus imagini in ecclesia leo appingi consuevit, in hieroglyphicum, quod adversus hæreticos veluti leo in eremo rugierit.

DECAS III.

✽ A 420. ad 430. ✽

421. **T**heodosius uxorem duxit filiam ✽ Leontii Philosophi ante baptismum dictam Athenaidem, postea verò Eudoxiam cognominatam, Virginem artibus liberalibus excultissimam, prudentissimam & pul-

IANI.
abhorre
na dogma
elicit non
dololatrie,
veniant;
ponatur:
ro illorum
Dei pra-

TORIS

Augusti-
hilo, sed
tra quem
idem ca,
rudentid,
onfessu

orio in
d prin-

conci-
ad hos
ui Py-
is Per-
est, nec
moni-
e neci
tra-